

LAURA DEKKER

**EEN MEISJE
EEN DROOM**
SOLO ROND DE WERELD

De Alk & Heijnen Watersport
www.alk.nl

INHOUD

Foreword – Tania Aebi	4
Hoe het allemaal begon	8
Eindelijk!	13
Portugal, Portimão	16
Gibraltar	18
Gibraltar – Canarische Eilanden: 650 zeemijl	22
Lanzarote	25
Lanzarote – Gran Canaria: 130 zeemijl	36
Gran Canaria	37
Gran Canaria – Kaapverdische Eilanden: 780 zeemijl	48
Sal	51
Sal – São Nicolau: 85 zeemijl	52
São Nicolau	53
São Nicolau – Sint Maarten: 2223 zeemijl	59
Sint Maarten	72
Sint Maarten – Îles des Saintes: 154 zeemijl	81
Îles des Saintes	81
Îles des Saintes – Dominica: 20 zeemijl	82
Dominica	83
Dominica – Bonaire: 450 zeemijl	85
Bonaire	87
Bonaire – San Blas-eilanden: 670 zeemijl	95
San Blas-eilanden	99
San Blas – Panama: 80 zeemijl	102
Colón	102
Colón – Panama, Panamakanaal: 43 zeemijl	105
Panama	107
Panama – Las Perlas: 50 zeemijl	110
Las Perlas	110
Las Perlas – Galápagos: 900 zeemijl	111
Galápagos	116
Galápagos – Hiva Oa: 3000 zeemijl	120
Hiva Oa	131
Hiva Oa – Tahiti: 700 zeemijl	134
Tahiti	138
Tahiti – Moorea: 18 zeemijl	141
Moorea	142
Moorea – Bora Bora: 130 zeemijl	144
Bora Bora	145
Bora Bora – Tonga: 1300 zeemijl	148
Tonga	156
Tonga – Fiji: 470 zeemijl	158
Suva	160
Suva – Vanuatu: 600 zeemijl	163
Port Vila	165
Port Vila – Australië: 2400 zeemijl	172
Darwin	184
Darwin – Zuid-Afrika: 6000 zeemijl	190
Durban	220
Durban – Port Elizabeth: 420 zeemijl	222
Port Elizabeth	223
Port Elizabeth – Kaapstad: 470 zeemijl	224
Kaapstad	228
Kaapstad – Sint Maarten: 5800 zeemijl	230
Finish!	251
Dankwoord	253

NOORD-AMERIKA

ATLANTISCHE
OCEAAN

*Tweede aankomst op Sint Maarten
op 21 januari 2012. Laura is in
366 dagen de wereld rondgezeild*

Oversteek
in 17 dagen

Sint Maarten
18 dec.
20 jan. 2011

Îles des Saintes
21 jan.
26 jan.

Dominica
26 jan.
2 febr.

Bonaire
5 febr.
15 maart

San Blas Eilanden
19 maart
29 maart

Panamakanaal passage 12-13 april
Panama-stad
13 april
17 april

Isla del Rey
(Las Perlas Eilanden)
18 april
19 april

Galápagos
Eilanden
Santa Cruz
26 april
8 mei

Oversteek in
18 dagen

Oversteek in
41 dagen naar
Sint Maarten
vanaf Kaapstad

ZUID-AMERIKA

STILLE OCEAAN

Engeland

Nederland

Den Osse 4 aug. 2010

Frankrijk

Het traject Den Osse-Gibraltar zeilt Laura met haar vader. Vanaf Gibraltar zeilt ze solo.

Spanje

14 aug.
18 aug. 19 aug.
21 aug.

Portimão
Gibraltar

Start soloreis

Canarische Eilanden

Lanzarote 25 aug.
21 sept.

Gran Canaria 22 sept.
10 nov.

Kaapverdische Eilanden

16 nov.
17 nov.

Sal

São Nicolau 18 nov.
2 dec.

AFRIKA

ATLANTISCHE OCEAAN

Oversteek in 41 dagen naar Sint Maarten

Zuid-Afrika

Durban 14 nov.
17 nov.

Kaapstad 27 nov.
12 dec.

Port Elisabeth 19 nov.
24 nov.

bovenste datum = dag van aankomst
onderste datum = dag van vertrek

(Eerste fragment uit het boek: Laura zeilt van Gibraltar naar Lanzarote)

GIBRALTAR – CANARISCHE EILANDEN: 650 ZEEMIJL

Dag 1, 21 augustus

Eindelijk weg! Probleemloos uitgeklaard en echt, helemaal weg... Daar ga ik, 14 jaar oud, bestemming...? Eenmaal de hele wereld rond! Geweldig! Maar de spanning giert in mijn keel, eerst moet ik proberen om buiten de 12-mijlszone van Europa te komen, pas dan kan echt niemand mij meer iets maken qua papieren en regels. Dan zit ik namelijk in internationale wateren en mag zelfs een kleuter een boot besturen. Ik voel me vrij! In elk geval tot aan de Canarische Eilanden. Want de spanning blijft wat me daar te wachten staat. Met mijn stereo op vol volume stuift *Guppy* met volle snelheid naar het westen. Ik sta op de boeg en voel me steeds meer op mijn gemak. Niets of niemand kan mijn droom nu nog afpakken. Er staat zo'n 20 knopen wind recht van achteren en met de uitgeboomde genua loopt *Guppy* 7 knoop. Als ik de enorm drukbevaren Straat van Gibraltar achter me laat kan ik eindelijk rustig zitten. Ik heb een raar gevoel in mijn buik. Ik ben echt heel erg blij dat ik eindelijk weg ben. Maar toch blijft de spanning wat er in de Canarische Eilanden zal gebeuren. Zal de Nederlandse overheid daar ook nog invloed hebben? 'Ach, dat zou wel erg ver gaan,' zeg ik tegen mezelf. Ik warm twee saucijzenbroodjes op en probeer wat te eten. Maar ik heb toch niet zo'n trek en laat er eentje staan. Ik voel me zo ontzettend slap, misschien dat cola helpt. Maar ook dat verandert het rare gevoel in mijn buik niet. Aan de ene kant zijn veel zeezeilers in het begin van elke zeilreis een beetje misselijk. Toch voelt dit anders? Spanning? Het is ook zo raar gegaan allemaal.

Erg warm is het niet en met een vest aan probeer ik een plekje op *Guppy* te vinden waar het droog is met een beetje zon. Er komt een grote glimlach op mijn gezicht. Tegelijkertijd ben ik aan het uitrekenen hoelang deze etappe zal duren. Als *Guppy* zo doorgaat nog maar zes dagen. Er komt een groot vrachtschip met volle vaart voorbij. Langzaam zakt de eerste dag achter de horizon en valt de nacht over me heen.

Dag 2, 22 augustus

De eerste nacht is het enorm oppassen geblazen voor de vele vissersschepen en daardoor kan ik nauwelijks een oog dicht doen. Maar nu ik kan gaan slapen, merk ik dat het me nog moeilijk afgaat, ook al ben ik doodmoe. De spanning van het afgelopen jaar heeft zijn tol geëist. En de gedachte dat ik hier nu beneden in mijn kooi lig en er boven niemand op wacht staat, blijft me klaarwakker houden. Ik zie in de verste verte geen schip en ook de radar geeft niet het minste groene stipje aan. De wekker zal me elke twintig minuten wakker maken. Maar vooral de eerste nacht ga ik toch om de vijf minuten kijken. Als ik er eindelijk van overtuigd ben dat ik rustig twintig minuten kan slapen, lukt het me om tien minuten te blijven liggen. Het is toch raar dat dit alles, ondanks al mijn zeiler-

varing, totaal nieuw voor me is. Ik ben toen ik 11, 12 en 13 jaar was, al diverse keren lange tijd op zee - zelfs tot zeven weken - solozeilend weggeweest met mijn toenmalige kleine *Guppy*.

Terwijl ik naar de zee kijk heb ik toch een gevoel van eenzaamheid. Het is ook zo raar gegaan allemaal. Ik, die altijd alles alleen ondernam, werd ineens overonderd door een mediahype, corruptie en vervalste rapporten. Van het ene op het andere moment was ik nooit meer alleen. Dat heeft mij destijds heel veel moeite gekost. Nu heb ik die rust eindelijk weer teruggevonden. Maar het voelt anders dan vroeger. Het voelt alsof er al een heel leven aan vooraf is gegaan. Alsof een heel ander meisje deze boot zeilt. En dat is allemaal in dat ene jaar overheidsbemoeyenis veranderd. Toch ben ik er heilig van overtuigd dat wanneer ik vorig jaar zou zijn weggegaan, ik geen enkel probleem zou hebben gehad met eenzaamheid en het niet kunnen eten. Dat gevoel van eenzaamheid verdwijnt gelukkig snel weer. Gevoel van eenzaamheid heb ik eigenlijk nooit gekend. Tja, alles moet eens de eerste keer zijn... Eenzaamheid en ook de wereld rondvaren.

Dag 3, 23 augustus

Nog steeds lukt het me niet goed om iets te eten. Ik ben de hele nacht bezig om een rijstwafel naar binnen te werken. Vanaf mijn vertrek uit Gibraltar heb ik niet meer in mijn maag dan een paar happen ontbijtkoek en een kopje thee. Ik ben te nerveus over wat er komen gaat. Zal de politie me straks weer proberen tegen te houden?

Het zeilen gaat eigenlijk precies zoals altijd. Je bent de hele dag bezig met het stellen van de zeilen en het bepalen van je koers. Als er dan nog tijd over is probeer je eten te maken en wat te slapen. Het is soms een beetje saai. Vooral omdat alle gewone dingetjes op zee een grote klus vormen, zoals thee zetten en naar de wc gaan.

Het alleen zijn valt me nog steeds een beetje zwaar. Het liefst zou ik pap de hele dag bellen, wat dus niet kan. Ik heb wel een satelliettelefoon aan boord, maar een gesprek is onbetaalbaar en die is dus alleen voor noodsituaties. Pap kan precies zien waar *Guppy* is en hoe hard ze gaat. Ik heb aan boord een *tracker* en met een satellietstelsel kan pap mij op zijn laptop volgen.

Vandaag schijnt het zonnetje en voor het eerst sinds anderhalve dag zie ik weer een schip. Het is nog zo'n 310 mijl tot mijn eerste bestemming. De *genua* staat nu uitgeboomd en *Guppy* loopt zo'n 6 knoop. Het gaat echt goed en ik voel me met elke afgelegde mijl beter. Ik heb net een hele pot appelmoes leeggegeten en voor het eerst heb ik een megahongergevoel. Jippie!

Dag 4, 24 augustus

Met 25 knopen wind recht van achteren en een gemiddelde snelheid van 6,5 knoop stuift *Guppy* op Lanzarote af. Het is nog steeds licht bewolkt, maar af en

toe prikt de zon er even door. Ik heb nu, om precies te zijn 09.56 uur, een jacht achter mij in het vizier. Het is ook een tweemaster, hij vaart iets hoger dan ik. Volgens mij zet hij koers richting Las Palmas. Dan trekken de wolken helemaal weg en zet ik in de kuip de aanval in op een zak chips. De zak chips verliest en daarna probeer ik nog wat te slapen. Als dat niet lukt, ga ik in de kuip verder lezen in het boek van Joshua Slocum.

Inmiddels zit ik vier dagen op volle zee en voel ik me met de dag beter. Eindelijk heb ik mijn rust en ritme aan boord helemaal teruggevonden en voel me in mijn element. 's Avonds kruist er nog een zeiljacht voor mij langs en een tijdje word ik vergezeld door dolfijnen! Nog 110 mijl tot Marina Rubicon, de haven van Lanzarote waar ik zal afmeren. Ik spreek vandaag ook nog een paar minuten met mijn moeder via de satelliettelefoon. Fijn om ook haar stem even te horen!

Dag 5, 25 augustus

Vannacht heb ik de wekker van de kaartplotter er ook bij gezet. Ik ben namelijk een keer door de kookwekker heen geslapen. Nu ik dichterbij land kom, wil ik dat niet nog een keer laten gebeuren. De radar geeft ook wel alarm als-ie land ziet, maar toch... 's Ochtends zit ik volgens mijn navigatie nog zo'n 10 mijl van de kust. Maar hoe ik ook tuur: ik zie geen land. Pas dan realiseer ik me hoe ontzettend mistig het is. Twintig minuten geleden was het nog volkomen helder en nu word ik omsingeld door een dikke witte massa. Mijn mobieltje heeft intussen wel ontvangst, wat dus bevestigt dat we inderdaad heel dicht bij land zijn. Op de radar zie ik de contouren van Lanzarote. Hoewel ik best nog wat langer wilde slapen, is mijn laatste dutje nu echt voorbij. Zo dicht bij land durf ik mijn ogen niet meer dicht te doen. *Guppy* rolt behoorlijk en schrijven is lastig. Het is nu 09.00 uur 's ochtends en eindelijk zie ik een paar bergtoppen van Lanzarote door de bewolking heen. Dat mag ook wel, want ik zit nog maar 3 mijl van de kust af. Tot de marina is het nog zo'n 24 mijl en daar stuift *Guppy* met een snelheid van 7 knoop op af. Hopelijk trekt de mist weg, zodat ik wat meer van mijn eerste eiland kan zien! Mijn wens komt uit; de mist begint te verdwijnen en het wordt ineens snikheet. Mijn hele reis heb ik de zon bijna niet gezien omdat hij achter de wolken zat. Nu brandt de zon ineens op mijn huid. Als de wind helemaal wegvalt, blijf ik in de schaduw onder de bimini zitten. Langzaam nader ik de eindbestemming van mijn eerste etappe. Op het laatste stukje valt de wind langzaam helemaal weg achter de bergen. Het grootzeil gaat naar beneden en ik start de motor om de laatste mijl af te leggen. Ik ben mijn gevoel van eenzaamheid kwijt. Hoe graag had ik gewoon doorgezeild. Juist nu ik eindelijk helemaal in mijn ritme ben.

Als ik bij het binnenlopen van de haven langs een restaurant vaar en zie hoe alle gasten in één beweging hun gezichten mijn kant opdraaien, besef ik dat ik herkend ben... Nog geen seconde later worden allerlei camera's te voorschijn gehaald en tot overmaat van ramp blijkt de aanmeldsteiger pal voor het res-

taurant te liggen. Ik meer *Guppy* af en negeer de op hol geslagen toeristen die foto's van mij willen maken. Toch een beetje in de war van die drukte loop ik vervolgens zonder mijn scheepspapieren naar het havenkantoor, waardoor ik nóg een keer langs het restaurant moet! Daar is nu ook nog een boot vol toeristen afgemeerd, die kennelijk ook allemaal weten wie ik ben. Ik besluit me er niet verder aan te ergeren en zeg gewoon vriendelijk goedendag. Wel zeg ik in het havenkantoor, als ze vragen waar ik wil liggen, dat ik graag de rustigste plek in de haven zou willen hebben.

En daar ligt *Guppy* dan, helemaal achteraan in Marina Rubicon op Lanzarote. De eerste etappe is geslaagd en ik kijk uit naar de volgende. Het is inderdaad een rustig plekje, want in de dagen die volgen word ik niet veel meer lastig gevallen. Het is gelukkig, anders dan ik had verwacht, een eenmalige gebeurtenis. Daar ben ik blij om. Ik ben alle aandacht rond mij even spuugzat.

(Tweede fragment uit het boek: Laura zeilt op de Indische Oceaan en is op weg naar Zuid-Afrika)

Dag 31, 26 oktober

Ik heb de laatste paar dagen wat moeite met de e-mails binnenhalen en heb nu al twee dagen niks kunnen ontvangen of verzenden. Hoop dat het beter wordt zodra ik dichterbij Zuid-Afrika kom. *Guppy* vaart ondertussen scherp aan de wind en kan helaas de juiste koers niet meer handhaven waardoor we te ver zuid van de koerslijn komen, maar er is in ieder geval wind. Bovendien is het vandaag de minst bewolkte dag tot nu toe, met maar een paar kleine grijswitte wolkjes en een brandende zon. Mijn accu's worden weer bomvol geladen en ik ben met de overige power alles aan het laden wat er maar te laden valt. Lang leve de zon!

Dag 32, 27 oktober

Eindelijk lukt het me m'n e-mails binnen te halen en word ik verrast door een e-mail van mijn moeder die schrijft dat ze me mist en graag naar Zuid-Afrika had willen komen... Met m'n zusje Kim gaat alles geweldig en op het atheneum doet ze het goed. Verder lijkt het leven daar ver weg in Harlingen niet zo erg spannend. In tegenstelling tot hier, want *Guppy* is zich ondertussen met 25 knopen tegenwind, opbouwende golven en een nieuwe storm in het vooruitzicht, door de golven aan het ploegen. Het grootste deel van de ochtend voel ik me niet geweldig, maar na een paar uurtjes gaat het beter en ben ik redelijk aan het stampen en paaltjes pikken gewend. *Guppy* vaart onder gereefd grootzeil en stormfok op 20 graden na de ideale koers. Nu de golven schuin van voren komen laat ik de kajuitingang wat langer open. Opeens voel ik dat we zweven, dan een enorme dreun gevolgd door een massieve golf die over heel *Guppy* rolt. Het water spuit tussen de buiskap en valdoorvoeren langs de ingang. *Guppy* trekt zich er niets van aan, schudt het water van zich af en gaat gewoon verder. Maar misschien is het toch beter het luik dicht te doen als ik binnen niet een zoutwaterdouche over me heen wil krijgen.

Dag 33, 28 oktober

Ik heb me schrap gezet bij de kaartentafel met mijn laptop op schoot om een e-mail naar het thuisfront te schrijven. Met een voet tegen de wand en de andere tegen de trap heb ik m'n handen vrij terwijl *Guppy* op en neer springt en bijna geen voortgang meer maakt. De achtbaan is in volle vaart nu... Maar we hebben gelukkig nog geen *loopings* gemaakt. Tot mijn eigen verbazing voel ik me heel erg goed. Ik heb geen idee wat er leuk aan is om als een badeend in een reuze wasmachine heen en weer te worden gesmeten, nat en zout te zijn en met 3,5 knoop de verkeerde kant op te varen. Maar... de zon schijnt! Misschien begin ik toch een beetje gek te worden, want ik voel me echt super en moet er zelfs om lachen als ik een massieve golf over me heen krijg bij het naar beneden halen van het ondertussen drie keer gereefde grootzeil. De windmeter is sinds afgelopen nacht niet meer onder de 40 knopen geweest en *Gup* vaart alleen nog

onder stormfok. Zo scherp aan de wind varend met zeker acht meter hoge fosforiserende golven en gefluit van de verstaging is echt waanzinnig... Dan besef je echt hoe sterk de natuur is terwijl mijn dappere trouwe *Guppy* daar gewoon doorheen dendert. Het is echt zo waanzinnig cool! Soms klimt *Gup* over de top van een golf en valt dan met een misselijk makende dreun meters naar beneden waarna ze weer dapper de volgende golf beklimt. Ik weet zeker dat de lol er snel van af zal gaan als dit zo nog een paar dagen door gaat. Maar *so far so good*. Op het zoute toiletwater na, dat uit de pot is gevlogen en aan de andere kant over mijn kledingkast is gegaan en afgezien van de gebroken windvaanlijen en even later ook nog een kapot blok, gaat alles goed.

Dag 34, 29 oktober

's Nachts trekt de wind nog meer aan terwijl ik buiten op zoek ben naar een lichtje van het eerste zeeschip sinds twee weken dat ik op de radar zie. Maar buiten kan ik het schip met geen mogelijkheid zien. Iedere keer als *Gup* een kort moment bovenop een golftop balanceert heb ik een paar seconden om te kijken waar het schip zou moeten zijn, voor ik in het dal weer tegen een muur van water aankijk. Het overwaaiende water ontnemt me alle zicht. Het schip gaat op de radar keurig aan *Guppy* voorbij waarna ik nog een tijdje sta te genieten van de overvliegende golven, de sterren, het kleine streepje maan en het fluiten van de wind in de verstaging. De zee gromt en buldert maar het is fantastisch, ik heb *Guppy* en weet dat ze het kan. Het dek staat constant onder water, maar ik geniet van het moment en weet dat als we hier goed doorheen komen ik deze ervaring voor eeuwig zal koesteren. Al realiseer ik me tegelijk ook heel goed hoe sterk en machtig de natuur is en wat een immens klein stipje *Guppy* op deze oceaan is. Maar ze trotseert de golven en wind, duikt in een golf, schudt keer op keer het water van zich af en vervolgt haar weg alsof er niets gebeurd is. En ja... ik kan aan de situatie toch niets veranderen en daarom probeer ik er de lol van in te zien en wacht tot het ooit weer beter wordt. Je kunt van de zee houden, je kunt de zee haten, maar je kunt haar nooit vertrouwen. En dat is misschien net wat het allemaal zo interessant maakt.

Guppy vaart nog steeds scherp aan de wind, maar de koers wordt langzaam beter. Ik ben ondertussen redelijk aan het geweld en het oorverdovende lawaai gewend, maar slapen zal vannacht toch wel lastig worden. Ik begin er steeds beter in te worden mezelf zo min mogelijk blauwe plekken te bezorgen. Tot nu zit er een merkwaardige bult op m'n hoofd en een paar flinke blauwe plekken op m'n benen; dus het valt reuze mee!

Dag 35, 30 oktober

Tegen de ochtend begint het beter te worden. De wind is afgenomen tot 30 knoop, wat me nu voorkomt als een licht briesje... *Guppy* vaart twee keer gereefd met stormfok bijna halve wind doordat de wind steeds gunstiger aan het

draaien is. Ze stampt veel minder en begint flink snelheid te maken. Voor het eerst in drie weken zie ik een vrachtschip eens niet alleen op de radar. Weliswaar ver weg in tegenovergestelde richting, maar toch is het een teken van leven op deze immens lege oceaan. Even later komt er een dolfijn hoog boven een golf uitspringen, echt prachtig! Ik blijf kijken of er meer komen, maar het kunstje wordt helaas niet herhaald. Sinds Darwin is dit het eerste zeewezen dat ik zie en het maakt mijn dag helemaal goed. *Guppy* heeft nog 1500 mijl voor de boeg en het lijkt erop dat ook die me niet cadeau worden gegeven als ik de weerkaarten bekijk. Dus mijn koude cola zal nog wel even moeten wachten...

Dag 36, 31 oktober

's Nachts neemt de wind verder af en ben ik even bang dat-ie helemaal wegvalt, wat met deze hoge deining geen pretje gaat worden. Maar na twee uur komt er weer wat meer wind en kan ik toch nog even verder slapen. Na het stormfront dat Moeder Natuur met enorm veel geweld over *Guppy* en mij heen heeft gegooid, lijkt ze iets goed te willen maken. Het is namelijk weer heerlijk zeilweer geworden. De golven zijn gekalmeerd en er staat een mooie 20 knopen wind met een hele lange deining. Onder vol zeil dendert *Guppy* met halve wind er met ruim 6 knopen vandoor; een snelheid die ik meer van haar gewend ben. Ik geniet buiten in de kuip van de zon en zie alweer een schip. Er begint steeds meer scheepvaart te komen. Als ik de kajuit in stap valt me de enorme chaos op die door de storm ontstaan is en word ik overvallen door een enorme schoonmaakwoede. Het is ook wel hard nodig, want na het ruige weer van de laatste dagen is de hele kajuit zout, vies, overal ligt rommel en natte kleding. Het afwaswater blijft weer een beetje in de spoelbak staan en ik ben uren aan het poetsen om *Guppy* weer enigszins bewoonbaar te maken. Dat vinden de mieren blijkbaar ook, want die had ik al een paar dagen niet meer gezien, maar nu komen ze uit alle hoekjes en gaatjes. Zodra ze in mijn gezichtsveld komen leven ze natuurlijk niet meer. Maar ik heb niet echt het idee dat het er veel minder worden. Ze lopen echt op de vreemdste plaatsen, zoals over mijn toetsenbord en de kaarten. Maar ach, zoveel last heb ik er niet van en het is in ieder geval heel wat beter dan de kakkerlakken!

Om 23.00 uur zie ik een lichtje van een schip heel in de verte. De echomax piept bijna constant, wat betekent dat er meerdere schepen binnen de 30 mijlszone zitten. Als het schip voorbij is zet ik het radaralarm op 6 en 4 mijl en leg me weer te slapen.